

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

IV. évfolyam, 1. szám

2014. június 10.

Cargos küldöttértekezlet

A Vasutasok Szakszervezete Cargo Szakmai Képviselője küldöttértekezletet szervezett tisztségviselőinek Zamárdiban. Az ülés során a munkáltató is tájékoztatta a több, mint ötven megjelent küldöttet. Mark Perz és Simon Ferenc aktuális humán információkat ismertettek, természetesen a korábban bejelentett csoportos létszámcsökkentés is szóba került. A véletlenek egybeesése, hogy a VASZ 2014. június negyedikén kollektív munkaügyi vitát kezdeményezett a már korábban, a Záhonyi Vasutasban megjelent három folyamatban lévő projekttel kapcsolatban. A csoportos létszámcsökkentés is szerepel az átadott dokumentumban, valamint tartalmazza az egyeztetések rendszertelenségét és annak hiányát is. A folytatás a tárgyalóasztal mellett, kedden 10.30-tól.

Szakszervezetünk részéről Papp Zoltán, elnök, Meleg János és Bodnár József alelnökök is részt vettek az értekezleten, és aktuális kérdésekről adtak tájékoztatást. Herczegh Mária, a Női Tagozat vezetője Az esélyegyenlőség és a munka világa Magyarországon címmel tartott előadást. A küldöttértekezlet kiértékelte és megtárgyalta az Üzemi Tanács és a munkavédelmi képviselői választás eredményeit is. Átadásra került a 2014. évi Cargo Díj, melyet záhonyi kollégánk, Gyüre István vehetett át Papp Zoltán elnöktől.

A fent említett kialakult helyzetre való tekintettel az SZK számba vette a lehetőségeit, és felhatalmazta Zlati Róbert SZK vezetőt, hogy a tárgyalásokon csak olyan megállapodás elfogadható, amely a kialakított állásponttal megegyezik. Napirenden szerepelt még a tagszervezés és tagmegtartás helyzete is, majd az értekezlet végén a küldöttek helyi problémáikat, kérdéseket feszegettek, és ezekre vártak válaszokat.

Zubály Bertalan

4625 Záhony Európa tér 5.

vasúti tel: 03/33-49, mobil: 30-3866083, 20-286-1440, Fax: 03-70-63, 03-33-48

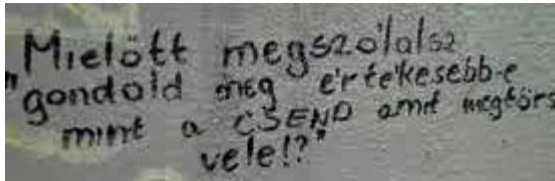
E-mail: juhasztne@zahonynet.hu, zhtk@vsz.hu

Élet a falon

Egy képzeletbeli nagy szobában ücsörög minden közeli és távoli ismerősünk. Vagy majdnem mindegyik, de ahhoz elég sokan, hogy lássuk, és bárki láthassa, aki benéz az ablakon, hogy miféle emberekkel tartunk, vagy tartottunk hosszabb-rövidebb ideig kapcsolatot. Esetleg azt is, hogyan és miért. Ez pár száz embert is jelenthet – többel már képtelenség érdemi kapcsolatot fenntartani – de ami érdekessé teszi, hogy szólni is akarunk hozzájuk, ha már az ismerőseink. Ám a sarokban nem biztos, hogy hallani fognak, ezért célszerűbb, ha a falra írunk, ők meg ott válaszolhatnak. Már, ha van olyan mondanivalónk – mondanivalójuk – ami legalább a többséget érdekelheti, és persze, mindannyian tudhatunk róla. Ha még valaki nem találta volna ki, épp egy közösségi oldal mibenlétén elmélkedek.

Ha ez a nagy szoba egy lakás nappalija, megtehetjük, hogy ilyen-olyan szempontok szerint külön szobába zárjuk bizonyos ismerőseinket. De akkor elvesz a kihívás, no meg minden szoba „lakója” a másakra lesz kíváncsi, netán sértve, kirekesztve is érezheti magát, szóval ez nem az igazi eljárás. Mit is tehetnénk mást, mint megtanulunk úgy beszélni hozzájuk, hogy senkinek se fájjon nagyon, főleg

nekünk ne. Bizony, nem egyszerű a feladvány, sokan meg sem próbálkoznak vele, inkább hallgatnak, és persze közben figyelik, mit csinál a többi. Vannak, akik itt-ott tetszikelnek, sőt, megosztanak valamit – hogy örüljön szegény pára – néha posztolnak is ezt-azt. Ritkán zavarják köreinket, bár, ha mindig ugyanazt sikerül kitenniük, legalábbis egysíkúnak látszanak, legyen akár számunkra is érdekes a kedvencük.

Gyakori, hogy ismerősünk élete minden mozzanatát kirakja a falra, csupa olyasmit, ami számára biztosan szép, fontos és jó, de nap, mint nap már keveseket érdekel. Olyan is kerül, aki megfontoltan, már-már szisztematikusan jelenik meg, de a lényeg ugyanaz: Megjelenésünkkel önmagunkról beszélünk több, vagy kevesebb sikerrel, talán kevesebb, mint többel. Ami természetes, hiszen a legnehezebb önmagunkat bemutatni, még képekkel és posztokkal is. De azért vannak, akiknek sikerül, legalábbis ami a megjelenést illeti, a valóságot, persze már csak ők tudhatják, meg akik nagyon közel ülnek abban a bizonyos szobában. És vannak, akik ezt a valóságot jól le is tudják írni, néha meglepően jól.

Ezt teszi mostanában egyik ismerősöm sok részes sorozatában. Karcolatai olvasmányosak és a kívülállóknak is érdekesek, igaz, többnyire nem túl vidámak. Gondolom, mint az élet sokak számára, de ő le is tudja, és főleg le merte írni. Úgy tűnik, az igazat, érthetően és őszintén, ami bizalmasok között sem általános, és biztosan vannak, akiknek nem tetszik – különösen, ha magukra ismernek – mert az igazság sokszor fájdalmas. Lehet, hogy ő is próbálta már, bizalmasokhoz sem mindig könnyű őszintének lenni, de öngyógyítás is lehetne írása, bár kibeszélő shownak komoly. Mindenesetre valamiért Karinthy Frigyes módjára gondolkodott, és amiről eddig talán úgy vélte, nem mondhatja el senkinek, most mégis elmondja hát mindenkinek.

Szerencséje, hogy mindezt nem az iwiwen tette, mert hamarosan görcsölhetne, hogy valami maradandóbb helyet találjon írásbeli életének: Régi kedvencünk, ha minden igaz, június végén megszűnik létezni. Sokan kezdtük ott, mielőtt váltót állítottunk volna, most lehet még nosztalgiázni egy kicsit azoknak, akik még nem lettek hűtlenek. Kár érte, akár jól működött, akár nem, leginkább, mert eredendően magyar találmány volt. Fénykorában majd' ötmillióan tolongtunk oldalain, és sokat tanulhattunk ott egymástól a közösségi lét virtuális működéséről. Arról, hogyan találhatunk meg bárkit hat lépésben, amit Karinthy már 1929-ben

megjósolt a Láncszemek című írásában. Mert tényleg ritkán van új a Nap alatt, legfeljebb még nem akadt, aki felkarcolja a nagyszoba falára.

Dolhai József

